

Küçük Bir Rüya

Gecenin sessizliğinde, eski taş duvarın içinden bir fısıltı duyuldu. Evimizin yanındaki kulübeden geliyor gibi duruyordu. Odamın penceresi kulübeye baktığı için hem kulübeyi görebiliyor hem de gelen fısıltıları rahat bir şekilde duyabiliyordum. Biraz sonra fısıltılar daha da artıp hızlanınca dayanamayıp penceremin karşısına geçip seslere dikkat kesildim. Fısıltılar garip bir hal almaya başlamıştı. Ve benim de merakım gittikçe artıyordu....

Aslında gecenin bu saatinde neden kapının önünde annemden habersiz durduğumu bilmiyordum. Fakat eğer oraya gitmezsem de merakımdan öleceğimden emindim. Sonuçta küçük bir kasabadaydık ve bu tür olaylar başıma sık sık gelmiyordu. Kapıyı büyük bir cesaretle açıp kulübenin yolunu tuttum, açıkçası buraya en son ne zaman geldiğimi bile hatırlayamıyordum. En sonunda kapının önünde bekliyordum artık fısıltılar birer çığlıklara dönüşmüştü. Kapının kolunu yavaşça indirdim. Ve hızlıca açtım fakat beni şaşırtan bir biçimde sesler gitmişti. Ve ortalıkta toz ve örümcek ağından başka bir şey yoktu. Fakat emindim, rüya falan görmemiştim. İçeriye temkinli bir adım atıp kulübeyi keşfetmeye başladım. Fazla büyük bir yer değildi ve etraf fazlasıyla rutubetliydi, tam o sırada ayağımı koyduğum yerin boşluk olduğunu hissettim ve yere yapışınca da bunu doğrulamış oldum. Sanırım annem bu yüzden yıllardır buraya girmeme izin vermiyordu. Düşmenin şokunu atlatıp bu karanlık odada telefonun ışığını açtıktan sonra olayları idrak etmeye çalıştım, fakat burası daha önce görmediğim kadar değişik ve korkutucu derecede ilginçti. Sanırım şimdiden buraya geldiğime pişman olmuşum.

Burada geçirdiğim ilk beş dakika da iyice gerilmeye çıkış yolları aramaya başlamıştım ki önüme bir yol çıktı. Her ne kadar buraya girmenin saçma bir fikir olduğunu kendime hatırlatsam da kendimi buraya girmekten alıkoyamadım. Zaten başka şansım da yoktu. Biraz sonra duvarda bir harita fark ettim. İçerisinde karışık yollar ve semboller vardı. Biraz göz gezdirince çıkış noktası dışında bir şey anlamayacağıma kanaat getirdim. Sanırım başıma büyük bir bela açmıştım. Sonunda haritayı birazda olsa anlamış yola çıkmak için hazırlanmıştım. Düşüğüm delikten çıkamıyordum, biri beni duysa bile göremeyeceğim kadar karanlıktı ve gecenin bu saatinde kimsenin uyanık olacağını da sanmıyordum yani tek yolum ilerleyip çıkışı aramaktı. Yola çıktığımda burasının labirentten farksız olduğunu gördüm, acaba annemin buradan haberi var mıydı? Eğer yoksa bu haberin onu epey korkutacağından emindi. Labirentte bir oraya bir buraya koşuyordum. Tek ışık kaynağı olan telefonumun da şarjı bitmek üzereydi ve buda korku ve paniğe neden oluyordu. En sonunda biraz daha yolun bitmesine yaklaşmıştım burası aşırı derecede rutubetli, korkutucu ve karanlıktı arkamdan biri gelecek korkusu ile de panikledim.

Saatlerdir buradaydım ve annemin beni merak edip etmediğini sorguluyordum kim bilir belki şu an beni bulmak için her yeri alt üst etmişti. Ve o sırada orayla karşılaştım, çıkışla....

Kapıya büyük bir hızla koştum biraz paslanmış olsa da kolayca açıldı. Kapının ardında merdivenler vardı burayı da aynı hızda çıktım. Merdivenin sonunu gördüğümde kafam çok karıştı. Çünkü merdivenin sonu arka bahçemize açılıyordu. Hızlıca eve koştum normalde saatin sabah saatleri olması gerekirken halen daha karanlıktı bu dikkatimi çekse de çok yorgundum ve kendimi uykunun tatlı kollarına attım. Kalktığımda koşa koşa annemin yanına gittim.. Dün gece yaşadıklarımı anneme anlattım. Annem hiç şaşırmamış gibi duruyordu. Dönüp “Anne söylediklerime inanmıyor musun?. Ben çok ciddiğim. Rüya falan görmedim” ve annemde aynı sakinlikle cevapladı. “Tabi ki de sana inanıyorum sadece dün gece ilaçlarını içmeyi unutmuşsun”. Hiçbir şey anlamamıştım, fakat okula gitmek üzere hazırlandım. Belki de arkadaşlarım bana inanırdı....

Elif YILDIZ
8/A